

INDIANKLUBBEN I SVERIGE NYHETSBRIV

Senaste nytt nr 16 2018

Fredag 2018-08-10

HEJ ALLA INDIANINTRESSERADE Indianklubbsnoteringar 16, 2018

Och så bara rullar det på i värmen...

Ett nyhetsbrev publicerat av

INDIANKLUBBEN i Sverige

Utkommer ungefär var annan vecka

Sammanlutningen har också en tidning

en tidskrift med historiskt och kulturellt material om indianer, skrivet av medlemmar i

INDIANKLUBBEN

Ansvarig utgivare: Bertil Thörn
Redaktör: Bertil Thörn
Grafiskform: Bertil Thörn
Redaktionskommitté: Bertil Thörn
Hans-Olof Olsson

Tidningsredaktionens adress:

c/o Bertil Thörn
Bendzgatatan 25
256 57 Helsingborg
tel. 042 - 29 13 61 ; 070 - 532 96 89
Bankgiro: 5070-4295

E-post:
bertil.thorn@bredband.net
hansolof.ohlsson@telia.com

Vi finns även på webben. Hemsidans adress :

<http://www.indianklubben.org>

Ni som får det här informationsutskicket via E-post får det för att ni är medlemmar i INDIANKLUBBEN, eller att ni vid något tillfälle på annat sätt har visat intresse för Nordamerikas indianers kultur eller historia.

Om ni inte längre vill ha dessa utskick meddela mig då det via ett mail eller enkelt postkort, brev eller per telefon

Härom dagen var jag inne på färgaffären. Jag skulle köpa lite blå färg. Men, vad händer...? All blå färg var slut-såld!!! Det fanns inte en droppe kvar! Vadan detta, undrar naturligtvis en något ovan hemmamålare. Slut..?!? Jodå... visst var det så. De där som har i uppdrag att måla om himmelen varje natt hade varit inne och köpt upp alltihopa! Behovet är enormt, enligt vad de sade. Och egentligen kan man ju förstå det, om man bara tittar upp. Det går ju inte en dag numera utan att det är nymålat över hela himlen, med den allra finaste blå färgen....

Semestrarna börjar väl nu ändå så smått att ta slut för de flesta. Vi ska naturligtvis hoppas att ni har haft en god semester, även om det kanske varit i varmaste laget för en del. Men oss pensionärer är det synd om i dessa dagar. Vi har ju inte ens haft någon semester och nu ska man direkt på det igen. Det där med att "bara vara lediga" är minsann inte alltid så lätt!. Tur att man har Indianklubben att pyssla med!

Fast nyheterna från indianvärlden lyser fortfarande mest med sin frånvaro. Det handlar nu mest om allmän politik, då de flesta mer och mer börjar att intressera sig för det kommande mellanårsvalet. Om hur Republikanerna gör allt vad de kan för att hålla sig kvar vid makten och hur vissa demokrater kan tänkas vara beredda att rösta med republikanerna, bara för att slippa få ytterligare en stängning av administrationen, om ett godkänt budgetförslag inte ligger på bordet den 30 september. Samtidigt som en helt oansvarig president Trump sluggar vilt och lovar att, "jo visst, det är självklart att jag stänger ner hela administrationen, om jag inte får de pengar jag vill ha till att bygga muren mot Mexiko"! Galning i kvadrat!!!

Hälsningar från BERTIL THÖRN

Blir det tvärstopp i den amerikanska politiken igen... eller ?

Den 30 september är det åter dags för Kongressen att ta ställning till ett nytt budgetförslag. Med några timmars marginal och efter svidande eftergifter från alla parter, lyckades man i våras att enas om en kompromiss, som gav politikerna ytterligare ett halvårs respit med att slutgiltigt komma överens och därmed undvika att hela den politiska administrationen då skulle stängas ner och alla tjänstemän skickas hem utan lön på obestämd tid. Ett scenario som skulle ha drabbat det indianska samhället betydligt hårdare än många andra samhällsgrupper i landet. Alla skolor och sjukhus på reservaten skulle ha fått stängas och inga underhållspengar hade kunnat betalas ut, samtidigt som mycket annat av den vardagliga samhällsservicen, vilken drabbar alla i landet lika hårt, också skulle ha satts ur funktion.

Nu är det alltså dags igen. Den 30 september är det upp till bevis. Då måste det finnas ett komplett förslag färdigt som båda parter kan ställa sig bakom. Annars är den fruktade nedstängningen av administrationen på nytt på tapeten och hundtratusentals statligt anställda får gå hem från sina jobb, utan lön, på obestämd tid! När en sådan situation tidigare har uppstått, har det i de flesta fall ändå gott att komma överens. Men nu har man även en tredje part att ta hänsyn till. En part som inte betar sig som man normalt förväntar sig. Medan Republikanerna gör vad de kan för att få tillräckligt många ansvarstagande Demokrater med sig på diverse kompromisser, så åker president Trump ut till sina jublande väljare och helt kallhamrat slår sig för bröstet och säger: "Jag är inte som andra politiker. Ni har sett vad som händer. Jag har hållit mina löften." Ett sådant löfte är att han utan att tveka ett ögonblick försäkrar, att han tänker låta en statlig nedstängning ske om det behövs för att tvinga demokraterna att rösta för byggandet av en mur mot Mexiko. Han sa: "att jag kanske måste göra några ganska drastiska saker ... eftersom demokraterna inte verkar vilja rösta för vad vi vill göra, och för att det är våra värderingar som ska styra i vårt land. "

Det här låter alltså skrämmande. Och då inte minst för de indianska samhällen som i en sådan situation kommer att få det mycket svårt.

Kennewick-mannen ännu en gång

Den femte resdagen, under vår medlemsresa till den nordamerikanska Nordvästkusten i augusti 2010, när vi kom längs vägen från staden Toppenish och ner mot Columbiafloden, passerade vi avtagsvägen till staden Kennewick, i delstaten Washington. Vi fick då lyssna till Anders Järund, som berättade historien om "*Kennewickmannen*" för oss.

Vem var då denne "Kennewick-man"? Ja, det var ingen av oss som fick en chans att träffa honom. Han hade nämligen levt i området någon gång för drygt 9000 år sedan och var alltså av lätt insedda skäl inte anträffbar. Och då kan man ju fråga sig, varför är han plötsligt då så intressant nu, i vår moderna tid? Helt enkelt därför att det numera finns en amerikansk lagstiftning som ger landets urinnevånare rätten att få tillbaka personliga efterlämningar, heliga föremål och liknande, om de kan påvisa att föremålet i fråga har eller haft någon anknytning till den aktuella familjen, släkten, stammen eller liknande.

Nu var det här resterna av ett skelett, som man hade hittat och flera av de lokala indianstammarna hävdade bestämt, att det måste vara resterna efter en av deras anfäder. Om det nu kunde bevisas, så skulle alltså delstaten vara tvungen att lämna tillbaka resterna till stammen, för att de då skulle kunna återbegrava sin förfader. Eftersom sådana bevis inte omedelbart kunde presenteras, så behöll delstaten benresterna och för att de inte skulle stjälas, eller försvinna på något annat vis, så överlämnades de till det stora Burke Museum i Seattle, där de under stort hemlighetsmakeri säkert stoppades in under lås och bom.

För att få veta mera om det här kan ni läsa Anders föredrag, som jag bifogat på nästa sida. Men ni kan också gå in på SVT Play och se en film, som en halvtimme in i programmet berättar det senaste om den här historien. Gå till Internetlänken: <https://www.svtplay.se/de-forsta-folken> 30 min 36 sekunder in i filmen kommer inslaget om Kennewickmannen. Tipset har kommit från våra uppmärksamma medlemmar Lars-Erik Karlsson och Peter Davey.

KENNEWICK-MANNEN, (av Anders Järund)

Den 28 juli 1996 pågick en racertävling på Colombia River, ovanför bron till väg 395. En åskådare på den södra stranden var ute och vadade barfota då han trampade på ett runt föremål. Han tog upp föremålet, som visade sig vara ett människokranium, en skalle. Polis och rättsmedicinare tillkallades. De överlämnade skallen till antropologen Dr. James C Chatters, som brukade hjälpa polisen med att undersöka ben. Han konstaterade, att det borde röra sig om en vit man, men att fyndet var gammalt, troligtvis från 1800-talet. Före dess fanns inga vita i området. Strandområdet var en del av Colombia Park, som är militär mark för ingenjörstrupperna. Chatters lyckades samla ihop kringströdda ben från individen, så att det till sist endast fattades bröstbenet och några fot- och handben. Fortfarande i tron, att det rörde sig om en vit man från 1800-talet, påbörjade han en noggrannare undersökning. Då fann han en lövformad 7,6 cm lång pilspets i bäckenbenets insida, en sådan som användes för 8000 år sedan. Mannen hade uppenbarligen inte dött av skadan, då pilspetsen var inläkt i benet. Chatters förstod nu att fyndet var betydligt äldre än han först hade trott. En kol-14-mätning visade att fyndet var 9 200 år gammalt. Fyndet kom att kallas "*Kennewick-mannen*", och är det bäst bevarade fynd som någonsin gjorts i Amerika. Mannen var cirka 50 år vid sin död, var 175 cm lång och vägde 72 kg. Han hade levt ett hårt liv och hade flera benskador.

Kraniet visade dock att detta var en individ, vars utseende inte kunde förknippas med någon idag levande indiangrupp. Men det hade drag, som är typiska för vit europeisk befolkning. Nu började spekulationerna, om det här kunde vara en individ av en tidig europeisk invandring. Indianerna reagerade direkt, och krävde att Kennewick-mannen skulle överlämnas till dem enligt NAGPRA (Native American Graves Protection and Repatriation Act) från 1990, som säger att skelett av indianer, som omhändertagits av forskare, skall återbördas till respektive stam för begravning. Stammen måste dock först bevisa att skelettet tillhör stammen och det kunde man inte i detta fallet. Lagen kom till för att kranier, som tagits från stupade indianer under 1800-talets strider och lämnats till forskare och förvarades på museer, skulle kunna lämnas tillbaka till stammen för en anständig begravning. Ingen tänkte då på att 9000 år gamla skelett skulle dyka upp.

Indianerna är noga med att inga bevis kommer fram, som skulle visa att deras legender om vem som var först i Amerika inte skulle vara sanna. Och framför allt vill de ju inte, att bevis kommer fram, att vit befolkning har funnits tidigt i Amerika.

Fem stammar hävdade att Kennewick-mannen var deras: Umatilla, Yakima, Nez Perce, Wanapum (en undergrupp till Nez Perce) och Colville (en undergrupp till Pend Oreille-Kalispel eller hela Colville reservatet). Endast Umatilla gick vidare till regeringen Clinton. Casinopengar från bland annat Missionsindianerna i södra Californien användes för att betala advokater och lobbyister i Washington DC. Slutligen beslöts att Kennewick-mannen tillsvidare skulle förvaras på Burke Museum i Seattle, i avvaktan på nya domstolsbeslut. Ägare till skelettet är officiellt Ingenjörstrupperna. Dessa fick 200.000 dollar av regeringen, för att "reda ut saken", vilket de gjorde genom att dumpa 1.000 ton fyllnadsmassa och stenbumlingar över området där Kennewick-mannen hittades. Detta för att inga nya fynd skulle dyka upp. Indianerna motsätter sig all forskning på skelettet. Vilket innebär att inget DNA skulle få tas fram. Forskarna är givetvis upprörda över de besluten. Tre försök att ta fram DNA gjordes dock innan detta beslutades. Alla misslyckades.

Vad skulle man nu kunna bevisa med DNA? Ja troligtvis inte att någon grupp tidiga européer tagit sig över Atlanten längs iskanten med någon primitiv skinnfarkost. Det fanns gott om storvilt på närmare håll, så varför göra sig sådant besvär. Då är det troligare att man hittar en koppling till Ainu-folket på den japanska ön Hokaido. Dessa ser ut som vita européer, men deras DNA visar inte på något nära släktskap med oss. Men av de 5 huvudmarkörerna A,B,C,D och X, som finns bland indianerna, återfinns A och B hos Ainu, särskilt formen B4.

Den X-markör, som finns sparsamt bland indianerna (särskilt hos Ojibwa med 25% och Ya-

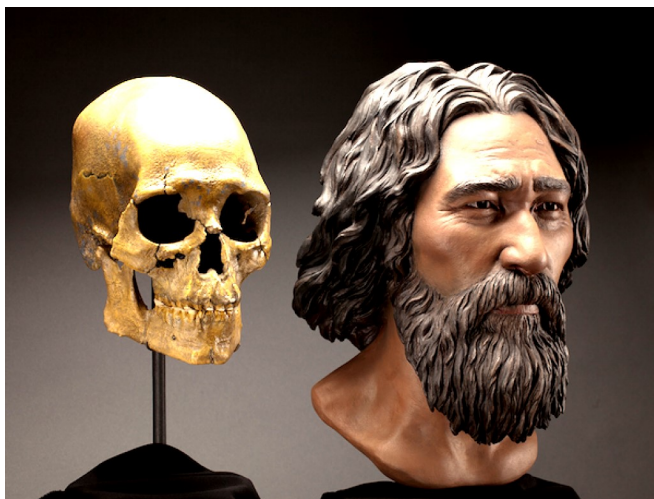
kima och Nootka) skiljer sig mycket från euro-
péernas X.

Det eventuella gemensamma ursprunget måste
sökas 33 000 år tillbaka till tiden mitt emellan
de två sista istiderna. Men kanske Kennewick-
mannen är bärare av X eller B och kan vara för-
fader till en del av dagens indianer, till exempel
Yakima, trots att han inte ser ut som en indian.

För att ytterligare sätta fart på fantasin, refere-
rar jag till en gammal legend, som berättats av
Sara Winnemucca Hopkins, dotter till en Paiute-
hövding, född 1844 och gift med en vit man.

Hon berättade, att hennes folk för många
hundra år sedan var i krig med ett rödhårigt människoätande folk av annan ras och språk,
som de kallade Sai-i, och som de slutligen besegrade och förintade. I hennes familj fanns en
sorgedräkt, som var dekorerad med rött människohår. Paiuterna vägrar givetvis att låta
forskarna analysera hårstråna.

Detta var allt jag har om Kennewick-mannen. Jag håller givetvis med forskarna om att de
bör få ta fram DNA:t, men förstår också indianernas rädsla för att man skall få fram någon
slags ny legitimitet för de vitas invasion av den amerikanska kontinenten. För sådana idéer
finns givetvis. En rädsla som dock torde vara tämligen obefogad.

Överblivna böcker ~ vad gör vi med dem?

Det finns fortfarande ett antal böcker kvar från de två donationer vi tidigare fick från
kvarlåtenskapen efter avlidna medlemmar. Det rör sig närmare bestämt om totalt 136 böcker,
varav nästan hälften är på svenska. Bland annat ett flertal av Indianklubbens böcker.
Där finns också några på antingen danska eller norska. De 136 böckerna är allt ifrån tunna
häften till större praktböcker. Inbundna såväl som häftade. De flesta handlar naturligtvis om
indianer, eller indianska ämnesområden. Men några också om Vilda Västern allmänt. Några
är tämligen slitna, andra i närmast nyskick. Vissa tämligen moderna, men även ett flertal
intressanta äldre böcker. De allra flesta har förre ägarens namn inskrivet på försättsbladet.

De här böckerna har alltså blivit över efter de auktioner som vi tidigare har genomfört.
Jag har inte orkat med att göra något åt dem sedan dess, men nu står de bara här och sam-
lar damm i min källare och de borde naturligtvis passa betydligt bättre hos intresserade
medlemmar, som inte redan har så sprängfyllda bokhyllor som jag har. Frågan är bara hur
vi bäst ska gå tillväga för att fördela ut dessa böcker, som naturligtvis förtjänar att tas om
hand av intresserade medlemmar.

Jag har funderat mycket på hur vi borde gå till väga. En ny auktion vore naturligtvis
bäst och mest rättvist ur medlemmarnas synvinkel. Då skulle ju alla ha samma chans. Men
en auktion av samma modell som vi genomförde vid den första bokförsäljningen, liksom
med alla de indianska föremålen, är en väldigt jobbig procedur. Den kompletterande bokför-
säljning vi har gjort i ett senare skede var mera slumpartad och av typen en ren listförsälj-
ning, där den som agerade snabbast var den som hade lättats att få just de böcker man
kände att man ville ha. Några ytterligare bokförsäljningar har sedan också skett rent slump-
vis, när tillfälliga besökare har fått chansen att välja direkt i hyllorna. Men det känns aning-
en orättvist gentemot andra medlemmar och därför skulle jag nu helst ge samtliga medlem-
mar, som har tillgång till Internet, en sista chans att få vara med och definitivt tömma hyl-
lorna.

Ett antal tänkbara metoder skulle då kunna väljas. Med utgångspunkt från att jag
skulle vilja vara aningen självvisk, gör jag därför en rangordning baserad på att det ska vara
minsta möjliga arbete för mig och att möjligheten att få så bra inkomst som möjligt till Indi-

anklubben inte ska vara det viktigaste, men att alla ändå ska ges en likvärdig chans att få vara med och välja. Efter moget övervägande kan jag därför tänka mig att föreslå följande metoder i prioritetsordning:

- A. Alla 136 böckerna säljes i klump till ett fast pris (till exempel 700 SEK) till den som först väljer att anmäla sig som köpare, efter att vi har satt ett datum och ett klockslag då en begäran om att få köpa kan göras via ett mail. Den vars mail jag kan se har kommit först (efter att starttiden har passerats) blir då den som förbinder sig att ta hand om alla böckerna. Frakt tillkommer om köparen inte väljer att komma och hämta allt. Vi lovar att i det senare fallet bjuda på fika och en trevlig pratstund som extra bonus. Mail som anländer före den utsatta starttiden diskvalificeras, men jag kommer att meddela avsändaren att budet inte räknas och om det då fortfarande finns tid så finns chansen att snabbt kasta in ett nytt mail. Det här alternativet kan genomföras i princip direkt efter att ett beslut har fattats.
- B. Samma som A., men först efter att jag har presenterat en enkel lista över vilka böckerna är och att klumppriset då sätts till förslagsvis 1000 SEK. För att sammanställa den enkla lista som behövs i det här fallet kommer det att krävas några veckor innan säljstart kan tillåtas.
- C. En mera detaljerad lista framtages varvid enskilda priser anges per bok (dock min 10 SEK / bok, respektive 5 SEK / enklare pamflett). Ur denna lista kan intresserade sedan välja vilka böcker man vill köpa. Respektive bok går till första avgivna köpbesked efter att en given köpstarttidpunkt har passerats. Ingen löpande uppföljning om vilka böcker som redan är sålda kommer att göras, men besked om vilka böcker en viss köpare har fått sändes ut direkt till köparen. Erforderlig lista kommer att ta någon eller ett par månader att framställa, innan säljstart kan ske.
- D. En regelrätt auktion enligt samma regler som tidigare avhålls, efter att en väldokumenterad lista har tillställts samtliga. Observera att då det här är ett mycket arbetskrävande alternativ, så lovar jag inte att det här alternativet kan genomföras lika fort som de tidigare. Kanske inte ens under det här året.

Något av de här fyra alternativa metoder är vad jag kan tänka mig att tillämpa. Nu vill jag höra från er, som kan tänkas vara intresserade att delta, vilket av dessa fyra alternativ ni skulle föredra att vi använde oss av. Jag kommer att välja det alternativ som får flest röster. Hör av er så snart som möjligt, så att vi kommer igång.

Filmen Hostiles en sista gång

Som många av er säkert redan har noterat, så har filmen Hostiles nu fått sin svenska DVD-distribution. Det vill säga att det nu går att köpa en DVD från de stora distributörerna som Discshop, Ginja med flera. Och då är det alltså en DVD med möjlighet att få svensk textning. Filmen som sådan har vi kommenterat tidigare, men en ytterligare sammanfattning av mitt personliga intryck, efter att ha sett filmen, får bli följande. Historien är lite krystad. En tidigare fruktad cheyenneindiansk ledare har fångslats och suttit i ett militärt fängelse i New Mexico (av alla ställen), under många år. Nu, på sin ålders höst, har han drabbats av cancer och är döende. Plötsligt benådar därför USAs president den gamle krigaren och han får tillåtelse att återvända till sitt ursprungliga hemland i Montana. En garvad kavallerikaptan får uppdraget att med en mindre grupp eskortera cheyennefamiljen hem. Under vägen norrut möter gruppen olika problem som alla testar kaptanens karaktär. Alla dessa händelser kommer nästan som separata historier, utan något egentligen naturligt förlopp, varför det är aningen svårt att få något egentligt sammanhang i historien. Tanken är naturligtvis att alla de här problemen ska leda fram till ett närmande mellan kaptanen och den gamle cheyennefienden. Så sker också, men det är egentligen inte förrän i den allra sista konfrontationen som det sker och det känns lite konstruerat och svårt att riktigt acceptera. Alla andra konflikter är i de flesta fall mera grymma och våldsamma än nödvändigt.

Drabbade av en tre år gammal naturkatastrof väntar ännu på upprättelse

WINDOW ROCK - Publicerad 8 augusti 2018

Navajo Nation president Russell Begaye och vice president Jonathan Nez fördömer USA: s miljöskyddsmyndighet (EPA) för deras pågående misslyckande att kompensera bönder och rancherägare vars försörjning slogs ut av 2015 års spillvattenutsläpp från Gold King Mine. Den 5 augusti markerade treårsdagen av spillet, som dumpade 3 miljoner gallons giftigt avloppsvatten i floderna Animas River och San Juan. En senapsgul virvel av gifter svepte nedåt och förgiftade vattenkällor för tusentals människor som är beroende av floden för jordbruk eller boskap. EPA erkände att spillet, som inträffade vid en övergiven gruva nära Silverton, Colorado, var deras fel. Trots EPA: s upprepade löften om att de drabbade offren på Navajoreservatet och i omgivande delstater skulle bli ordentligt kompenserade, har den federala byrån ännu inte uppfyllt dessa löften.

"Detta är oacceptabelt," säger president Begaye. "Våra jordbrukare och ranchers har väntat på katastrofkomensation i tre år! Jag har fört diskussioner många gånger såväl i Senaten som i Vita Huset. Vi kräver att jordbrukarna snart blir ordentligt kompenserade! "

Bara dagar efter att spillet inträffade besökte president Begaye gruvplatsen och bevittnade gifterna som spillde ut i flodvattnet från den havererade dammen. Han pratade med invånare längs floden i kommunerna från Upper Fruitland, N.M. till Page, Ariz. Han har där efter på nytt vid flera tillfällen besökt dessa jordbrukare och då sett hur deras grödor vissnat ner och torkat upp, då man inte kunnat använda flodens vatten.

"Jag stod då bredvid bönderna i deras fält", säger han. "Jag såg dem gråta för sina grödor som långsamt dog, för att de inte kunde få vatten för dem."

Inledningsvis lovade EPA att tillhandahålla tankar med färskvatten för boende. Men de tankarna, lånade från lokala oljefältbolag, var förorenade, sade president Begaye. "EPA: s åtgärder under hela katastrofen och till och med nu har varit skamliga", säger han. "Sättet vi behandlades på var oacceptabelt och det pågår fortfarande. Varje dag som går utan komensation är som salt i öppna sår. "

Så här såg Animas River ut efter utsläppet

Navajo Nation kräver också av EPA, att de initierar mera grundliga åtgärder för att städa upp efter katastrofen. Så här tre år efter spillet, är bönderna längs floden San Juan fortfarande tveksamma till att använda vattnet för bevattning. "Varje gång en storm kommer, lakas sedimentet ut från bankarna och flodbäddarna", säger president Begaye. "Flodvattnet är förorenat överallt."

Då Navajo-bönderna inte har sett några samlade ansträngning för att rensa upp floden, ackumuleras ersättningskraven med varje ny växtsäsong, påpekar vicepresident Nez. EPA: s misslyckande med att mildra konsekvenserna av sin egenframkallade katastrof, skadar såväl enskilda individer som hela stammens ekonomi.

"Tre år senare strävar de människor, som drabbades svårast av katastrofen, fortfarande med att samla ihop vad som går att använda av sina verksamheter", påpekar vicepresident Nez. "Jordbrukare som använder vattnet kan inte sälja sina produkter. EPA har svikit Navajofolket och vi kräver att de drabbade snarast ska få en fullständig återupprättelse! "

Navajo Nation, tillsammans med delstaterna New Mexico och Utah, har därför nu stämt EPA inför federal domstol för skadegörelsen.

Våldet mot indianska kvinnor

Organisationen för att stoppa våld mot kvinnor (CSVANW) sänder nu sina kondoleanser till familj och släktingar till Olivia Lone Bear, som anmäldes försvunnen i oktober förra året och nyligen hittades död i sin bil, dumpad i en sjö på Ft. Berthold Indian Reservation i North Dakota.

Även om det inte är känt hur just hennes sista dagar i livet har sett ut, är det väl dokumenterat att våld och sexuella övergrepp på indianska kvinnor på reservatet - allt från våldtäkt till organiserad sexhandel - har ökat betydligt efter att olja hittades i Bakken-skifferformationen som ligger på Mandan, Hidatsa och Arikara Reservatet, där Olivia bodde. Man ser där en tydlig koppling till att antalet manliga oljearbetare, som normalt inte har någon anknytning till området, har kommit till platserna för oljeutvinningen och där lever i tillfälliga barackläger. Läger där normala samhällsfunktioner inte existerar och där vetliga fritidssysselsättningar för arbetarna inte är en del av oljebolagens ansvar gentemot sina anställda.

Otaliga indianska kvinnor, i samhällen som gränsar till sådana barackläger, anmäls numera saknade varje år och man menar, att de flesta av dem sannolikt har blivit utsatta för oupphörliga övergrepp. I de fall där sådana övergrepp ändå blir uppmärksammade, visar det sig att

Olivia Lone Bear

gärningsmännen vanligtvis är icke-indianer och att dessa ofta går fria från ansvar, beroende på en underdimensionerad eller inkompetent indiansk organisation för brottsbekämpning. Men också på grund av juridiska tvistefrågor i form av att de indianska domstolarna inte har befogenhet att åtala vita förövare. Det är dessutom en fråga om bristande finansiering för såväl polis som andra rättsvårdande instanser på reservaten. Det visar sig också, att när indianstammar någon gång ändå lyckas få federala myndigheter att åtala icke-indianer, är det bara om brottet utgörs av våld i hemmet, inte om anmälan gäller enbart sexuella övergrepp.

Det som har hänt Olivia Lone Bear är inte bara ett brott mot henne personligen. Framför allt var Olivia Lone Bear en mamma, en dotter, en moster, en vän och en släkting i ett samhälle som har påverkats alltför länge av vad andra kallar en ekonomisk boom, men som vissa skulle säga är en komplex väv av juridiska konstigheter, underfinansiering av rättsvårdande myndigheter och ett våld mot kvinnor som konsekvent tystas ner.

"Här har vi lagar som behöver ändras. Kongressen måste agera för att ge stammar större befogenheter att åtala", säger Deleana Other Bull, chef för CSVANW. "Alltför många av våra indianska kvinnor och barn är drabbade av våld och vi måste få bättre möjligheter att stoppa det", säger hon.

Till slut kan vi konstatera att det här är just ett sådant scenario som filmen "Wind River", som vi nyligen recenserat, bygger på. Den historien är en nästan exakt kopia av det som har hänt Olivia Lone Bear. Sådant ska inte behöva förekomma i ett civiliserat samhälle!

Månadens konstnär

Den här gången ska vi presentera en av de "gamla", men ändå mycket välkända konstnärerna. De allra flesta har sett hans målningar, som brukar finnas med i de flesta böcker med övergripande teman om indianer. Hans måleri kan kanske tyckas lite tråkigt och ointressant. Han var nämligen huvudsakligen en porträttkonstnär och hans stora samling av indianska porträtt kom till på uppdrag från Krigsdepartementet, som gav honom uppdraget att avporträttera alla indianska ledare som besökte Washington under 1820- och 1830-talen.

Två självporträtt. Dels som 30-åring och dels som 70-åring

En av de kanske mest kända av Bird Kings porträttmålningar är från 1821 och sägs föreställa de tre hövdingarna Young Omahaw, War Eagle, Little Missouri, samt två Pawnees